

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 grudnia 2012 r.,
sprawy J. G.
skazanego z art. 148 § 1 k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 18 kwietnia 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w S.
z dnia 13 grudnia 2011 r.,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego skazanego J. G.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Kasacja zawiera zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 10 § 3 k.k. w zw. z art. 38 § 3 k.k., w wyniku czego orzeczona została kara 25 lat pozbawienia wolności, która to kara nie mogła być – zdaniem skarżącego – orzeczona ze względu na to, że w chwili czynu skazany był nieletni.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

W istocie przepis art. 10 § 3 k.k. zastrzega, że wobec sprawców nieletnich w chwili czynu, a ponoszących wyjątkowo odpowiedzialność karną na podstawie art. 10 § 2 k.k., kara powinna być orzeczona w wysokości nie przekraczającej 2/3 górnej granicy ustawowego zagrożenia. Niemniej zgodnie z utrwalonym zapatrywaniem Sądu Najwyższego „gdy chodzi o sprawców nieletnich,

przewidziany w art. 10 § 3 k.k. nakaz, że kara nie może przekroczyć dwóch trzecich górnego zagrożenia odnieść trzeba wypadku przestępstwa zabójstwa do kary dożywotniego pozbawienia wolności, a nie kary 25 lat pozbawienia wolności (postanowienie SN z dnia 11 października 2006 r., IV KK 164/06). Podobnie w wyroku SN z 22 września 1999 r., stwierdzono, że „zawarty w art. 54 § 2 k.k. zakaz orzekania wobec sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa nie ukończył 18 lat, kary dożywotniego pozbawienia wolności nie wyklucza wymierzenia nieletniemu, odpowiadającemu w warunkach art. 10 § 2 k.k. za przestępstwo zagrożone taką karą - 25 lat pozbawienia wolności” (III KKN 195/99, OSNKW 1999, z. 11-12, poz. 3). Sąd Najwyższy podziela stanowisko zawarte w wyżej wymienionych orzeczeniach, wobec czego należało uznać zarzut za bezzasadny w stopniu oczywistym.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.